

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/137/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716204946
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8716204946.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 9, 810 01 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 00420166, zast. JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, Nám. Biely kríž 3, 831 02 Bratislava 3, IČO: 30853290, proti žalovanému: DUEBI, s.r.o., Nová Lesná 368, IČO: 36501875, zast. PETKOV & Co, s.r.o., Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 50430742, v konaní o zaplatenie sumy 1.040,- Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 13C/73/2016-278 zo dňa 17.04.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.040,- Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 27.05.2016 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške nároku na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania rozhodne súd 1. inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) b) c) Civilného sporového poriadku zamietol. II. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.040,- Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 27.05.2016 do zaplatenia do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a napokon vyslovil, že III. žalobca má nárok náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 (Autorský zákon účinný od 01.07.2016), ust. § 18 ods. 2 písm. h), § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i) j) k) § 82 ods. 1, § 84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z. (Autorský zákon v znení účinnom do 31.12.2015), ust. § 470, § 162 ods. 1 a 3 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) a ust. § 517 ods. 2 a § 563 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že v prejednávanej veci sa žalobca domáha zaplatenia sumy 1.040,- Eur, ktorá predstavuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona, a teda ide o nárok vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny. Žalobca si uplatňuje nárok za rok 2015 a poukazuje na to, že vykonáva kolektívnu správu práv na použitie diel autorov, ktorých zastupuje, k šíreniu ktorých došlo u žalovaného na základe verejného prenosu. Keďže uplatnené nároky sa týkajú roku 2015, s poukazom na ust. § 190 ods. 1 Zák. č. 185/2015 Z. z. účinného od 1.1.2016, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať právnu úpravu účinnú do 31.12.2015, teda ustanovenia Autorského zákona č. 618/2003 Z.z.

4. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca má postavenie organizácie kolektívnej správy práv na použitie diel ním zastúpených autorov, a to na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR vydaného dňa 11.05.2010 pod č. MK-663/2010-70/6165, pričom vykonáva kolektívnu správu práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, ktorá okrem iného prevádzkuje ubytovacie zariadenie Hotel A. v Y. V., v ktorom poskytuje ubytovacie služby. Žalovaný namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu tým, že nepreukázal, že zastupuje práve tých nositeľov práv a vo vzťahu k tým konkrétnym dielam, ktoré boli predmetom vysielania v roku 2015. Súd prvej inštancie je toho názoru, že žalobca v dostatočnom rozsahu preukázal aktívnu legitímáciu, keďže nesporne preukázal, že má oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv a predložil súdu zoznam autorov, ktorých zastupuje, ako aj zoznam partnerských organizácií zo zahraničia. Navyac v zmysle ust. § 84 ods. 1 Autorského zákona dôkazné bremeno ohľadom skutočnosti, že ten ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, spočíva na žalovanom, a pokiaľ žalovaný nepreukáže opak, je ako používateľ povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany organizácií kolektívnej správy. Zamietnutie návrhov na dokazovanie, ktoré v tomto smere navrhol žalovaný odôvodnil súd prvej inštancie tým, že tieto návrhy vyhodnotil ako neprípustné, a to z dôvodu, že predloženie zmlúv s tisíckami autorov vrátane zahraničných vo vzťahu k tomu ktorému dielu vysielanému množstvom televíznych staníc v spornom období je nemožné a práve z tohto dôvodu vysporiadanie vzťahov medzi autormi a používateľmi diel bol vytvorený inštitút kolektívnej správy.

5. Žalovaný predložil súdu 1. inštancie návrhy na prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a), § 162 ods. 1 písm. b) a tiež podľa § 161 ods. 1 písm. c), CSP, a to z dôvodov, ktoré sú vyššie uvedené. K návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP súd prvej inštancie uviedol, že tento návrh nepovažoval za dôvodný najmä preto, že konanie Protimonopolného úradu SR vo veci podnetu žalovaného týkajúceho sa posúdenia, či zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, nemá žiadny vplyv na predmet sporu, ktorým je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny, ktorú žalovaný namietal. Výšku licenčnej odmeny by súd mohol preskúmať v žalobe o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 Autorského zákona a právomoc túto výšku určiť, či posúdiť, nemá ani Protimonopolný úrad SR v spomínanom podnete. Navyac ako preukázal žalobca, Protimonopolný úrad SR už v minulosti odmietol podnety žalovaného, resp. nezačal konanie, na základe posledného podnetu žalovaného, teda ani vzhľadom na túto skutočnosť súd prvej inštancie nepovažoval návrh na prerušenie konania za dôvodný.

6. Taktiež súd 1. inštancie nepovažoval za dôvodný ani návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP. Predovšetkým je potrebné poukázať na to, že je výlučne vecou posúdenia súdu, či pri prejednaní sporu dospeje k záveru o nesúlade právneho predpisu s Ústavou SR, a či v tomto smere podá alebo nepodá podnet Ústavnému súdu SR. Aj s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-367/15 zo dňa 25.01.2017 súd prvej inštancie nedospel k záveru o nesúlade ust. § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona a má za to, že toto ustanovenie je aj v súlade so Smernicou č. 2004/48. Rovnako aj pri návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP je na posúdení súdu, či zväži, že sú okolnosti, pre ktoré je potrebné predložiť podnet na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke Súdnemu dvoru EÚ. S prihliadnutím na rozhodnutia, na ktoré poukazovali strany v tomto konaní súd dospel k záveru, že už v týchto rozhodnutiach boli riešené otázky, ktoré je možné použiť aj pri rozhodovaní v predmetnej veci a tak, ako bola žalovaným naformulovaná otázka, ktorá by mala byť predložená Súdnemu dvoru EÚ, podľa názoru súdu prvej inštancie nemá ani vplyv na konanie. Navyac Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskeho práva a nevyjadruje sa k výkladu vnútroštátneho práva. Preto súd prvej inštancie vyhodnotil návrhy na prerušenie konania ako nedôvodné a v súlade s ust. § 162 ods. 3 CSP spolu s rozhodnutím vo veci samej rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

7. V roku 2015 medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy, a to ani napriek jednaniam, ktoré v mene žalovaného viedlo Združenie hotelov a reštaurácií SR. Žalovaný je prevádzkovateľom zariadenia Hotel A. v štandarde 3*, pričom podľa údajov zverejnených žalovaným sa v objekte nachádza 20 izieb vybavených okrem iného televíznymi prijímačmi. Pokiaľ žalovaný namietal, že nemôže platiť poplatky rôznym subjektom, pričom ani nevedno za čo tieto poplatky platí, a že môže tieto poplatky platiť za to isté aj rôznym subjektom, tak táto námietka nemá opodstatnenie, pretože každý nositeľ práv nemôže byť pre ten istý predmet ochrany zastúpený viacerými organizáciami kolektívnej správy. V otázke šírenia verejného prenosu už rozhodol Súdny dvor EÚ v rozhodnutí sp.zn. C-306/05 tak,

že samotné poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom TV prijímačov svojim klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. Žalovaný teda je subjektom, ktorý umožňuje verejný prenos, a preto za použitie predmetov ochrany je povinný platiť licenčnú odmenu. Pokiaľ k plateniu licenčnej odmeny nedôjde, žalovaný sa dostáva do pozície porušovateľa práv autorov, ktorým poskytuje ochranu nielen Autorský zákon, ale aj medzinárodné zmluvy a dohovory, napr. článok 1 ods. 1 Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, článok 19 Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel, Smernica EÚ č. 2004/48, alebo Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES.

8. Žalovaný tiež namietal výšku bezdôvodného obohatenia a v tomto smere poukazoval na údajné nekalosúťažné konanie žalobcu a zneužívanie jeho dominantného postavenia na trhu, kvôli ktorému dal podnet na Protimonopolný úrad SR. Tento štátny orgán, ako bolo vyššie uvedené, doposiaľ nezačal konanie o podnetoch žalovaného. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa môže autor domáhať, vyplýva z ust. § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona a je stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Žalobca preukázal, že v danom období uzavrel 218 hromadných licenčných zmlúv s inými ubytovacími zariadeniami, ktoré nemali problém vychádzať zo sadzobníka žalobcu. Vzhľadom na tieto uzavreté zmluvy možno licenčnú odmenu určenú podľa sadzobníka, považovať za odmenu obvyklú na trhu podnikateľských subjektov a teda táto odmena môže byť zároveň základom pre výpočet výšky bezdôvodného obohatenia podľa platnej úpravy v roku 2015. Pokiaľ žalovaný mal výhrady k výške licenčnej odmeny v priebehu rokovaní o uzavretie hromadnej kolektívnej zmluvy, mohol podať na súd žalobu o určenie obsahu zmluvy, s poukazom na ust. § 82 Autorského zákona. Ak by túto možnosť využil, za splnenia ďalších zákonných podmienok mohol používať predmety ochrany bez toho, aby porušil práva autorov a nevznikol by žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný však danú možnosť nevyužil a naďalej porušoval svoje zákonné povinnosti, preto mu aj vznikla povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v zmysle cit. právnej úpravy. V súvislosti s uplatneným nárokom je potrebné poukázať aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp.zn. C 367/15 zo dňa 25.01.2017 vo veci prejudiciálnej otázky položenej Najvyšším súdom Poľskej republiky, v ktorom Súdny dvor EÚ konštatoval „článok 13 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29.4.2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitostí, aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo bez toho, aby majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy“.

S poukazom na vyššie uvedené a judikatúru ohľadom verejného prenosu, ako aj výšku prípadných nárokov, ktorú si môžu uplatňovať autori jednotlivých diel, súd 1. inštancie nepovažoval za relevantné ani ďalšie žalovaným navrhované dôkazy, a to predloženie zmlúv medzi žalobcom a vysielateľmi, vykonanie dopytov na RTVS a N. E. a pod., pretože tieto dôkazy sú neúčelné. Vzhľadom na veľký počet autorov a vysielaných diel, by sa ochrana práv autorov stala úplne nerealizovateľnou, k čomu sa však už súd prvej inštancie vyjadril v súvislosti s inštitútom kolektívnej správy autorov. Na základe vyššie uvedeného teda možno konštatovať, že pokiaľ pri výpočte bezdôvodného obohatenia vychádzal žalobca z licenčnej odmeny podľa sadzobníka, vzhľadom na počet hromadných licenčných zmlúv uzavretých so žalobcom, je možné túto odmenu považovať za odmenu obvyklú a vzhľadom na údaje o ubytovacom zariadení žalovaného deklarované samotným žalovaným, bola táto odmena vypočítaná správne, teda aj výška bezdôvodného obohatenia bola určená v súlade s ust. § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona. S poukazom na uvedené dôvody súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel.

9. Výrok o úroku z omeškania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 563 a § 517 ods. 2 Obč. zákonníka. V prípade, ak dlžník nesplní svoj dlh v zákonom stanovenej alebo dohodnutej lehote, dostane sa do omeškania s plnením peňažného dlhu a veriteľovi vzniká v zmysle § 517 ods. 2 Obč. zákonníka nárok na úroky z omeškania. Pri nárokoch na vydanie bezdôvodného obohatenia lehota na plnenie nevyplýva z dohody strán ani z právneho predpisu, preto je potrebné aplikovať ust. § 563 Obč. zákonníka, teda dlžníkovi vzniká povinnosť plniť potom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia už listom zo dňa 07.10.2015 v 10-dňovej lehote, teda uplynutím tejto lehoty sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku, avšak úrok z omeškania si žalobca uplatnil až od 27.05.2016, a keďže súd je viazaný žalobou, priznal úrok z omeškania až od

uvedeného dňa. Výška úroku z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (§ 3 Nariadenia vlády SR č. 87/95 Z. z. v znení noviel).

10. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v spore v celom rozsahu úspešný, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

11. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca, a to voči výrokom II. a III. Právne odôvodnil svoje odvolanie ust. § 365 ods. 1 písm. b) d) e) f) a h) a § 365 ods. 2 CSP. Konštatoval, že výrok rozsudku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, ktorého sa rovnako týkajú odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 CSP je právoplatný z dôvodu, že voči nemu nie je prípustné odvolanie. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie predčasne právne posúdil aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu a nedostatočným spôsobom sa v rozsudku vypořiadal s námietkami žalovaného a nepreukázal aktívnej vecnej legitimitácie. Súd aktívnu legitimitáciu žalobcu vyvodil z listín, ktoré neboli za žiadnych okolností spôsobilé túto akúkoľvek spôsobom preukázať. Súd prvej inštancie pri posudzovaní otázky preukázania aktívnej vecnej legitimitácie opomenul, že kolektívna správa práv viažuca sa k použitiu predmetu ochrany (diela) verejným prenosom akýmkoľvek technickými prostriedkami (§ 78 ods. 4 písm. b) autorského zákona (ďalej AZ) spadá do kategórie dobrovoľnej kolektívnej spravy práv (§ 78 ods. 3 AZ a contrario), a teda žalobca môže nositeľa autorských práv zastupovať výlučne na základe dohody medzi oprávneným nositeľom práva a organizáciou kolektívnej spravy a v ním (nositeľom práv) dohodnutom rozsahu. Žalobca by teda mal vedieť koho vo vzťahu k akému predmetu ochrany zastupuje a tieto informácie by mal byť žalobca schopný skonfrontovať s údajmi uvedenými v štatistike vysielania, ktorú v konaní predložil. Žalovaný je si vedomý, že do úvahy prichádzajúcich predmetov ochrany môže byť väčšie množstvo aj vtedy, ak by žalobca dokazoval aj relevantnými listinami, a teda je pravdepodobné, že aj v takomto prípade môže nastať procesný stav non liquet (t.j. preukazovanie podstatných okolností v celom rozsahu nie je možné alebo hospodárne). No však aj v takomto prípade má súd povinnosť vykonať dokazovanie na relevantnej vzorke, napr. 50 prípadov. Ak v konaní nepriamy zástupca riadne netvrdí a nepreukáže, že má mandát od oprávnených nositeľov práv, ktorí sú zároveň oprávnení tieto práva aj vykonávať, tak v takom prípade nesmie byť takýto zástupca v konaní úspešný, pretože v konaní vystupuje na účet niekoho, kto mu na také zastúpenie na základe dohody a z dohody pri vyplývajúcom rozsahu nedal mandát. Samotné oprávnenie na výkon kolektívnej spravy práv ešte neopravňuje organizáciu kolektívnej spravy práv uplatňovať v mene oprávnených nositeľov práv ich nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, hoci by aj skutočne existovali. Mandát organizácií kolektívnej spravy práv a úspešné uplatňovanie nárokov nositeľov práv na súde o existencii akého sa mylne domnieva súd vzniká až vtedy, keď má uzatvorenú dohodu s oprávneným nositeľom práv, dôjde k neoprávnenému použitiu takéhoto diela, pričom správa práv k tomuto dielu oprávnený nositeľ práva na základe písomného oznámenia zveril príslušnej organizácii kolektívnej spravy na spravovanie (§ 78 ods. 2 AZ). Ani jedna zo skutočností nebola žalobcom v konaní riadne preukázaná, čo i len v jednom jedinom prípade. Zo žalobcom predložených formulárových zmlúv nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať údajní nositelia majetkových práv žalobcovi do spravy. Zo správ síce vyplýva, že údajní oprávnení nositelia práv dávajú do spravy všetky svoje diela, avšak tu žalovaný poukazuje na znenie ust. § 78 ods. 2 AZ, z ktorého vyplýva, že podmienkou účinného zverenia predmetu ochrany zo strany oprávneného nositeľa práv do spravy organizácie kolektívnej spravy je písomné oznámenie oprávneného nositeľa adresované organizácii kolektívnej spravy, ktoré obsahuje identifikáciu konkrétneho predmetu ochrany, resp. konkrétnych predmetov ochrany na účel ich zaradenia do registra predmetov ochrany. Žalobca v spore ani v jednej zo zmlúv nepredložil písomné oznámenia, z ktorých by bolo zrejmé ktoré predmety ochrany boli žalobcovi na základe predložených zmlúv do dobrovoľnej kolektívnej spravy vôbec dané, a teda ani nebolo zo strany žalovaného možné verifikovať, či sú to práve také predmety ochrany ktoré mali byť v roku 2015 obsahom verejného prenosu a zároveň nebolo možné verifikovať či boli tieto predmety ochrany dané do spravy žalobcovi zo strany oprávneného nositeľa. Menný zoznam údajných slovenských oprávnených nositeľov majetkových práv nie je dôkazom spôsobilým akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v spore. Túto možnosť preukázať výlučne písomnou dohodou s nositeľom práv. Podobne ako v prípade menného zoznamu údajných nositeľov majetkových práv, tak aj v prípade zoznamu zahraničných partnerských organizácií, ide o dôkaz nespôsobilý relevantným spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v spore. Zároveň žalobca citoval z neprávoplatného rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 19Ca/4/2017-90 zo dňa 14.05.2018, ktorý bol vydaný v skutkovo a právne podobnej veci, konkrétne citoval body 18, 20,

23, 26, 27 a 28. Ďalej konštatoval, že aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore nemožno dôvodiť aj z ust. § 84 AZ ako sa súd prvej inštancie mylne domnieva. Predmetné ustanovenie na prejednávajúcu vec aplikovať nemožno. Žalovaný v konaní vo vzťahu k interpretácii k § 84 ods. 1 AZ predložil stanovisko Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2016. Spôsob interpretáciu ust. § 84 ods. 1 AZ ku ktorému sa priklonil súd prvej inštancie a rovnako ho v konaní presadzoval aj žalobca je v priamom rozpore s právom Európskej únie. Ak autor, ako pôvodca diela, zároveň nie je oprávneným nositeľom (vykonávateľom) majetkových práv, lebo je ním 3. subjekt, tak v takom prípade sa predsa autor nemôže dať zastupovať organizáciou kolektívnej správy a dať jej do správy predmet ochrany ku ktorému nevykonáva majetkové práva on, ale 3. subjekt. O to menej môže takýto autor neskôr vylučovať dovtedajšiu kolektívnu správu práv ku konkrétnemu predmetu ochrany. Zároveň žalovaný poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-301/15 „Soulie, Doke ai.“, ktorý súdu predložil. Žalovaný je presvedčený, že interpretácia ust. § 84 ods. 1 AZ zvolená súdom prvej inštancie je v rozpore s obsahom a účelom smernice 2001/29/EHS. Žalovaný má za to, že na úrovni Európskej únie už bolo rozsudkom práve C-301/15 rozhodnuté, že taká právna úprava akou je aj úprava obsiahnutá v ust. § 84 ods. 1 AZ je v rozpore s právom Európskej únie. Keď eurokonformný výklad vnútroštátnej normy nie je možný, je vnútroštátny súd povinný v rámci svojej právomoci aplikovať výlučne únieové právo a to tak, že vychádzajúc zo zásady prednosti práva EÚ nesmie aplikovať žiadne skoršie alebo neskoršie ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré je v rozpore s právom EÚ. Pre prípad, ak by súd prvej inštancie mal za to, že v prípade C-301/15 bola riešená právne rovnaká otázka ako tá, ktorá vystála pri rôznych spôsoboch interpretácie § 84 ods. 1 AZ, a že je potrebné sa odkloniť od doterajšej praxe, ktorú predstavuje rozhodnutie Soulie a Doke, tak potom mal súd prvej inštancie povinnosť obrátiť sa na ESD s prejudiciálnou otázkou. Žalovaný celý čas v konaní tvrdí a tvrdil a v rámci svojich procesných možností sa snažil v konaní preukázať, že osoby o ktorých sa žalobca domnieva, že sú oprávnenými nositeľmi práv k predmetom ochrany, a že ich majetkové práva k nevedno akým dielam spravuje, nie sú oprávnenými nositeľmi majetkových práv, pretože ako autori vyhotovovali predmety ochrany v režime zamestnaneckého diela, a teda, že majetkové práva je oprávnený vykonávať z pozície zamestnávateľa subjekt odlišný od autora (pôvodcu diela). Žalobca riadne nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore. On v konaní z veľkej časti ani len netvrdil rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii, ktorú by následne v konaní relevantným spôsobom preukazoval a preukázal. Medzi zoznamom autorov a štatistikou vysielania, ktoré v konaní žalobca predložil do súdneho spisu nie je žiadna spojitosť. S výnimkou troch osôb (E., X. a E.), ktorí sú údajnými nositeľmi majetkových práv vo vzťahu k zoznamu predmetov ochrany, ktoré žalobca v konaní predložil, možno skonštatovať, že žalobca vo vzťahu k ostatným nositeľom práv netvrdil, ale vo vzťahu ku všetkým nositeľom práv nepreukázal, že vo vzťahu k jednotlivým dielam zaradeným do štatistiky zastupuje konkrétnych údajných oprávnených nositeľov majetkových práv, ktorí si dané konkrétne audiovizuálne dielo, ku ktorému im prislúcha výkon majetkových práv u žalobcu prihlásili za účelom zaradenia do zoznamu predmetov ochrany (§ 78 ods. 2 AZ). Ak nevieme, kto je oprávnený nositeľ majetkových práv, nevieme ani to, či žalobca vôbec tvrdí, že ho na základe dohody a v dohodnutom rozsahu aj zastupuje. Pre žalovaného bolo veľmi obtiažné produkovať ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, hoci by ich určite navrhol, ak by žalobca tvrdil, že zastupuje nositeľa práv XY vo vzťahu k jeho dielu A, ktoré bolo zaradené do vysielania TV JOJ. Na základe týchto tvrdení žalobcu žalovaný aj navrhol vykonanie dokazovania za účelom zistenia, kto je oprávneným nositeľom majetkových práv zo strany žalovaného vybratých predmetov ochrany. Súd však dokazovanie navrhnuté žalovaným buď nevykonával alebo vykonával, avšak prijal nesprávne skutkové a z nej vyplývajúce nesprávne právne závery. Zo strany žalobcu a na základe jeho tvrdení bolo vytvorené riadne prepojenie medzi zoznamom nositeľom práv na zoznam audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielala v roku 2015. Teda nebolo možné overiť či nositelia práv, ktorých zoznam predložil do konania žalobca sú zároveň aj oprávnenými nositeľmi majetkových práv k predmetom ochrany, ktoré boli obsahom vysielania v roku 2015. Žalovaný v podnete na postup súdu podľa § 150 ods. 2 CSP navyše spochybnil dôveryhodnosť žalobcom predložených dôkazov, ako aj dôvodnosť samotného žalobcom uplatňovaného nároku, keď poukázal na svoje zistenia vo vzťahu k 16. dielu 2. série seriálu Aféry. Súd konal tendenčne a jednostranne keď a priori vychádzal z predpokladu, že žalovanému ako porušiteľovi nemožno poskytnúť ochranu. Žalovaný pritom od počiatku tvrdí a tvrdil, že v prípade audiovizuálnych diel zaradených do vysielania nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori, ale naopak, producenti, ktorým autori nimi vytvorené čiastkové diela dodali do audiovizuálneho diela a ako celku na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré ním bola producentmi riadne vyplatená odmena a z uvedeného dôvodu žalobca uplatňuje v tomto konaní nárok, ktorý mu nepatrí. Objektívne nemôže ani nemohlo dôjsť k zrušeniu práv autorov vykonávaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže títo v požadovanom rozsahu nie sú

nositeľmi dotknutých majetkových práv. Následne odvolateľ poukázal znova na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 19Ca/4/2017. Podľa názoru žalovaného autori dostávajú za to isté zaplatené dvakrát. Prvýkrát oprávnené dostanú autori odmenu priamo od producenta či vysielateľa, druhýkrát od žalobcu, hoci žalobca nie je vôbec oprávnený udeľovať súhlas na použitie tohto diela ani sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, keďže toto právo nepatrí ani samotným autorom. Žalovaný v konaní nad rámec svojej dôkaznej povinnosti predložil vzorku šiestich zmlúv týkajúcich sa predmetov ochrany nachádzajúcich sa v štatistike vysielania. Z uvedených vyplývajú presne tie skutočnosti, na ktoré žalovaný bezúspešne upozorňuje od počiatku konania. Žalovaný navrhol vykonanie dôkazu - Kniha hostí žalovaného za rok 2015 za účelom zistenia o akú veľkú verejnosť by mohlo v prípade vnímania toho ktorého individuálneho diela v izbách žalovaného ísť. Súd žalovaným navrhnutý dôkaz odmietol vykonať s odkazom na závery ESD vyslovené vo veci C-162/10. Žalovaný zároveň namietal presvedčivosť odôvodnenia rozsudku podľa ust. § 220 ods. 2 CSP. Súd sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného k interpretácii ust. § 84 ods. 1 AZ odkazujúceho na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ a stanovisko Ministerstva kultúry SR zo dňa 30.11.2016. V prípade dôkazu porovnávacia štúdia - Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách EÚ zo dňa 14.03.2016 sa súd prvej inštancie v rozsudku s týmto dôkazom vôbec nevysporiadal. Žalovaný k analýze licenčných platieb uviedol, že porovnával licenčné podmienky a licenčné odmeny v roku 2015 na území viacerých štátov Európy, čo pochopiteľne nie je ničím iným ako dôkazom o obvyklej licenčnej odmene. Žalovaný vykonal dňa 19.12.2016 oznámenie na Protimonopolný úrad podaním, ktoré žalovaný založil do súdneho spisu a ktorého odôvodnenie súčasne poňal do svojej procesnej obrany. Súd prvej inštancie porušil ust. § 162 ods. 1 CSP, keď neprerušil konanie v prípade, kedy je prerušenie konanie obligatórne. Protimonopolný úrad Slovenskej republiky už uplatnil svoju právomoc a začal vykonávať prešetrovanie na účel zistenia, či je dôvod na začatie konania podľa zákona č. 136/2001 Z.z. Tým, že súd prvej inštancie neprerušil konania de facto a de iure sám posúdil otázku aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorú smie posudzovať výlučne Protimonopolný úrad Slovenskej republiky. Žalovanému vyplýva iba povinnosť tvrdiť, že odmena žalobcu je neprimeraná a žalobca je práve tou osobou, ktorá má tvrdenie o neprimeranosti riadne vyvrátiť a preukázať primeranosť odmien na základe objektívnych kritérií. Súd prvej inštancie dokonca v bode 31 odôvodnenia rozsudku uviedol, že ani Protimonopolný úrad Slovenskej republiky nie je oprávnený skúmať primeranosť licenčných odmien, a to bez ďalšieho. Takýto záver súdu je nielen v rozpore s článkom 55 Ústavy Slovenskej republiky, v rozpore s primárnym právom EÚ, s judikatúrou ESD, v rozpore s obsahom a účelom Zákona o hospodárskej súťaži, ale je to i záver svojvoľný a nepreskúmateľný. Akokoľvek súd už len tým, že sa riadne nevyporiadal s prípadnou aplikáciou § 3 Obč. zákonníka na prejednávajúcu vec porušil pozitívny záväzok štátu chrániť poctivú hospodársku súťaž. Rozsudok žalovaný považuje za predčasný. V súvislosti s nedostatkom riadneho odôvodnenia a absenciou argumentácie v súdnom rozhodnutí podľa žalovaného došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu, a tiež práva na spravodlivý proces vo vzťahu k žalovanému. Žalovaný z opatrnosti navrhol, aby sa odvolací súd obrátil na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou, ktorú naformuloval v odvolaní. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal mu náhradu trov konania i odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi vo výške 100 %.

12. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Trval na tom, že súdu riadne preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, ktorú opiera najmä oprávnenie na výkon kolektívnej správy č. 2/2004 v znení podľa rozhodnutia Ministerstva kultúry SR, č.k. MK-663/2010-70/6165 z 11.05.2010 zmluvy o zastúpení so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovanie nositeľov práv a o príslušné ustanovenia AZ. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosti na základe ktorých mal za preukázanú existenciu vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Žalovaným prezentované ponímanie preukazovania aktívnej vecnej legitímácie je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov. Žalobca preukázal, že požiadavky žalovaného sú objektívne nezmyselné a šikanózne. Žalobca opätovne uviedol, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní domáha je podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu tohto práva. V prípade verejného prenosu technickými zariadeniami - ako hromadného používania predmetov ochrany - sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný, a to najmä s pohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv. Takýto postup je ako jediný možný postup celosvetovo používaný a akceptovaný. V kontexte takto stanovenej výšky bezdôvodného

obohatenia je tak irelevantné či bolo použitých 200 000 predmetov ochrany alebo 180 000 predmetov ochrany. Je takisto irelevantné či v priebehu roku 2015 pribudli alebo odbudli nositelia práv a či pribudli alebo odbudli predmety ochrany, nakoľko licenčné odmeny sú stanovené paušálnymi sumami. Takto vybrané odmeny podľa paušálne určených súm sa následne rozdeľujú medzi jednotlivých nositeľov práv v súlade s rozúčtovacím poriadkom žalobcu. Žalobca v nadväznosti na uvedené poukázal na rozsudok súdu Súdneho dvora EÚ v právnej veci C-367/2015 z 27.01.2017. Je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2015 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobno-dramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinností používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácie kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje, a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Uvedené predpoklady žalobca v konaní preukázal. Žalobca má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty vyžadované pre riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu, a v konaní preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného, ako aj výšku obvyklej odmeny. V závere poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov v skutkovo a právne obdobných konaniach. Žalobca má za to, že v konaní bolo preukázané, že zo strany žalovaného dochádzalo a dochádza k vedomému zásahu do výhradných autorských práv autorov a nositeľov zastupovaných žalobcom. Preto žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zároveň pripojil svoje odvolanie vo veci, na ktorú poukazoval žalovaný sp.zn. 19Co/4/2017 Okresného súdu Banská Bystrica.

13. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie viazaný odvolacími dôvodmi v napadnutej časti v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 15.08.2019 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. Medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania patrí právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky napr. aj v náleze III. ÚS 119/03. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Rozhodnutie súdu (až na výnimky stanovené zákonom - viď napr. § 279 CSP) musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami; jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Súd ale nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami.

15. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach naň odkazuje. Žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol také námietky, s ktorými by sa už nebol vyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom, by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia, ktoré súd prvej inštancie uviedol v dôvodoch rozsudku. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol

rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces totiž nepatrí súčasne aj právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), zároveň to neznamená, aby strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

16. Súd prvej inštancie sa správne vypořiadal so základnou odvolacou námietkou žalovaného, ktorá sa týka tvrdenia o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu. Vecnou legitímáciou rozumieme stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého je strana sporu subjektom práva (povinnosti), o ktorú v súdnom konaní ide. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že niekto, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom povinnosti, nie je nositeľom hmotného oprávnenia (hmotnoprávnej povinnosti), o ktoré v konaní ide. Nedostatok vecnej legitímácie sa ukáže až v samotnom konaní (Handl, V., Rubeš, J. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. Praha: Panorama, 1985, str. 401). Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že aktívna legitímácia žalobcu vyplýva priamo z filozofie úpravy autorskoprávnej ochrany, ktorej výrazom bol zákon č. 618/2003 Z.z. Žalobca na základe Oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 udeleného Ministerstvom kultúry SR dňa 11.05.2010 vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Žalovaný mal v zmysle § 84 ods. 1 autorského zákona ako používateľ plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia uvedených predmetov ochrany (aj povinnosť získať licenciu) ex lege prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany, t.j. prostredníctvom žalobcu. Žalovaný totiž nevyužil možnosť danú mu v § 84 ods. 1 autorského zákona preukázať, že niektorý nositeľ práv k vyššie uvedeným dielam výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv.

17. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca má postavenie organizácie kolektívnej správy práv na použitie diel ním zastúpených autorov, a to na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR vydaného dňa 11.5.2010 pod č. MK-663/2010-70/6165, pričom vykonáva kolektívnu správu práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, ktorá okrem iného prevádzkuje ubytovacie zariadenie Hotel A. v Y. V., v ktorom poskytuje ubytovacie služby. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie keď zamietol návrhy na dokazovanie, ktoré navrhol žalovaný z dôvodu, že predloženie zmlúv s tisíckami autorov vrátane zahraničných vo vzťahu k tomu ktorému dielu vysielanému množstvom televíznych staníc v spornom období je nemožné, a práve z toho dôvodu vysporiadanie vzťahu medzi autormi a používateľmi diel bol vytvorený inštitút kolektívnej správy. Žalovaný mal v zmysle § 84 ods. 1 AZ ako používateľ plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetov ochrany (aj povinnosť získať licenciu) ex lege prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetom ochrany, t.j. prostredníctvom žalobcu. Žalovaný nevyužil možnosť danú mu v ust. § 84 ods. 1 AZ preukázať, že niektorý nositeľ práv k vyššie uvedeným dielam výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv.

18. Odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku v rámci prejudiciálnej otázky konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V rozsudku zo dňa 07.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Raffael Hoteles SA, sp.zn. C-306/05 Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 rozsudku) uviedol, že „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice“. V roku 2015 medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzavretiu

hromadnej licenčnej zmluvy, a to ani napriek jednaniam, ktoré v mene žalovaného viedlo Združenie hotelov a reštaurácií SR. Žalovaný je prevádzkovateľom zariadenia Hotel A. v štandarde 3*, pričom podľa údajov zverejnených žalovaným sa v objekte nachádza 20 izieb vybavených okrem iného televíznymi prijímačmi. Pokiaľ žalovaný namieta, že nemôže platiť poplatky rôznym subjektom, pričom ani nevedno za čo tieto poplatky platí, a že môže tieto poplatky platiť za to isté aj rôznym subjektom, tak táto námietka nemá opodstatnenie, pretože každý nositeľ práv nemôže byť pre ten istý predmet ochrany zastúpený viacerými organizáciami kolektívnej správy.

19. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie keď nepovažoval za relevantné ani ďalšie žalovaným navrhované dôkazy, a to predloženie zmlúv medzi žalobcom a vysielateľmi, vykonanie dopytov na RTVS a N. E. a ďalšie. Aj odvolací súd tieto dôkazy považuje za neúčelné. Vzhľadom na veľký počet autorov a vysielacích diel by sa naozaj ochrana práv autorov stala úplne nerealizovateľnou, tak ako to tvrdí súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia. Súd prvej inštancie výšku bezdôvodného obohatenia určil v súlade s ust. § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona. Autorský zákon v ust. § 56 určil výšku bezdôvodného obohatenia pri neoprávnenom zásahu do práv autora (ktorým je v súdnom prípade verejný prenos uskutočnený žalovaným bez súhlasu nositeľov autorských práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia) vo výške dvojnásobku odmeny obvyklej za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v úprave bezdôvodného obohatenia v Občianskom zákonníku. Obvyklá odmena je taká, za akú používateľa licenciu získali. Súd prvej inštancie vychádzal z odmeny podľa Sadzobníka žalobcu, na platení ktorej sa dohodol v licenčných zmluvách s 218 inými subjektmi, čo ju robí v uvedených predmetoch autorskoprávnej ochrany v ekonomických podmienkach Slovenska odmenou obvyklou. Žalovaný považoval tieto zmluvy za absolútne neplatné pre zneužitie žalobcovho dominantného postavenia na trhu, ktoré ale nepreukázal. Odvolací súd dopĺňa, že aj podľa judikatúry NS ČR použiteľnej v právnom prostredí Slovenskej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky sp.zn. 30Cdo/1759/2011 z 21.12.2012 alebo 30Cdo/2715/2015 z 27.01.2016). Aj v zmysle uznesenia ÚS SR sp.zn. II.ÚS/101/2011 sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že žalovaný napriek neúspešným rokovaniam so žalobcom od r. 2015 nevyužil autorským zákonom (§ 82) danú možnosť požadovať, aby obsah hromadnej licenčnej zmluvy, vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany určil súd.

20. Žalovaný podal odvolanie iba voči výroku II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie, preto k jeho argumentácii, ktorou namieta, že súd prvej inštancie konanie neprerušil sa odvolací súd nemá dôvod vyjadrovať. Zároveň pre úplnosť je potrebné dodať, že odvolanie je prípustné iba v prípade rozhodovania o prerušení konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP.

21. Odvolací súd z dôvodu, že formálne žalovaný napadol i výrok o úroku z omeškania a o trovách konania a ide o závislé výroky v zmysle ust. § 379 písm. a) CSP podrobil odvolaciemu prieskumu tieto výroky. Pochybenie však nezistil.

22. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku II., o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.040,- Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 27.05.2016 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania podľa ust. § 387 CSP ako vecne správny.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, teda podľa pomeru úspechu vo veci. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto mu vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.